PI
0646

SCENA și ECRANUL

NUMARUL 2 15 SEPTEMBRIE 1956

BIBLIOTECA ACADEMIEI

Țara noastră a primit vizita unei delegații culturale indiene, sub conducerea d-lui Anil K. Chanda, ministru adjunct în Ministerul Afacerilor Externe al Indiei.

Delegația este formată din 30 de cîntăreți, instrumentiști și dansatori.

Artiștii indieni au dat în Capitală mai multe spectacole, care s-au bucurat de o caldă primire din partea publicului nostru.

Unul din expresivele dansuri populare indiene executat de dansatoarea Kumari A. Sarada

Sub măiestrita mînă a instrumentistului Vilayat Hussein Khan, cîntecul popular indian prinde aripi...

Coperta I: Radu Beligan (Alex. Andronic) și Ioana Zlotescu (Magda Minu într-o scenă din filmul „Afacerea Protar", noua producție a Studioului Cinematografic „București".

PL 0646

APUS DE SOARE

Dramă în 4 acte de
Barbu Delavrancea.

Distribuția :

Ștefan cel Mare : G. Calboreanu ; Bogdan : Iulian Necșulescu,-Alfred Demetriu ; Logofătul Tăut : Al. Demetriad ; Postelnicul Toader : N. Brancomir ; Vornicul Jurj : C. Bărbulescu ; Hatmanul Arbore : Geo Barton ; Pîrcălabul Dragoș : P. Pătrașcu ; Pîrcălabul Alexa : Al. Ghibericon ; Pîrcălabul Grumază : N. Gr. Bălănescu ; Pîrcălabul Șandru : S. Holban ; Pîrcălabul Costea : Victor Moldovan ; Pîrcălabul Negrilă : Marin Negrea ; Bătrînul Ștefulfost pîrcălab : I. Henter,-C. Giura ; Bătrînul Hrăman-fost pîrcălab : Jenică Constantinescu ; Paharnicul Ulea : I. Ulmeni ; Clucerul Hrincovici : Șerban Iamandi ; Vameșul Chiracola : Igor Bardu,-C. Stănescu ; Clucerul Moghilă: Al. Giugaru,-Ion Henter ; Stolnicul Drăgan : G. Ciprian,-Vasile Lăzărescu; Jitnicerul Stavăr : Nicki Atanasiu,-Virgil Popovici ; Petru Rareș : Stamate Popescu,-Igor Bardu ; Dr. Ieronimo da Cesena : I. Iancovescu ; Doctorul Șmil: Radu Beligan ; Doctorul Klingensporn : Marcel Enescu ; Țugulea Moghilă : Eva Pătrășcanu ; Un pietrar : Gr. Nagacevschi ; Doi curteni : Ion Iliescu, Ion Receanu ; Doamna Maria : Elvira Godeanu ; Irina — fata pîrcălabului ;

Daiboș — Simona Bondoc ; Raveca — fata pîrcălabului :

Huru — Carmen Stănescu ; Bălașa — fata pîrcălabului

Oană — : Tanți Economu ; Ilinca — fata pîrcălabului

Gherman — Tanți Benescu

Munteanu,-Ariana Olteanu ;

Domnica — fata Hatmanului

Arbore : Tina Ionescu ;

Ancuța — fata pîrcălabului

Toader : Catița Ispas ;

Oleana — fata vornicului

Duma : Raluca Zamfirescu ;

Fira — fata pîrcălabului

Dragoș : Mitzura Arghezi ;

Lisandra — fata pîrcălabului

Alexa : Ileana Iordache ;

Joița — fata pîrcălabului

Ivanco : Victoria Gheorghiu ;

Neaga — fata pîrcălabului

Șandru : Viorica Petrescu, Valeria Gagialov ;

Ileana — fata pîrcălabului

Ivașcu : Cristina Bugeanu ;

Hera — fata pîrcălabului

Grumază : Elisabeta Preda ;

Stănișoara — fata pîrcălabului

Ieremia : Margareta Ioniță,-V. Vrioni ;

Oana : Eugenia Popovici,-Elena Sereda ;

Dochia : Maria Voluntaru ;

Căpitani, copii de casă, aprozi, hotnogi, hînsari, etc.

Zîrra ;

Regia : Marietta Sadova și Mihai

Decoruri și costume : Mircea Marosin ;

Muzica : Paul Urmuzescu ;

La Teatrul Național „I. L. Caragiale"

BIBLIOTECA ACADEMIEI REPUBLICII POPULARE ROMÎNE

R 185 555

O chestiune personală

Piesă în 4 acte de A. Stein

E o zi de decembrie, cu soare palid, care se strecoară prin geamul odăii. O lumină domoală alunecă peste obiectele din camera de lucru a inginerului Hlebnikov.

Cîndva, cu ani în urmă, Hlebnikov a adus aici pe soţia sa Alexandra şi pe fiica ei Mariana, hotărît să-şi făurească o viaţă fericită, întemeiată pe muncă fără preget, pe devotament pentru cauza partidului şi a poporului sovietic şi pe dragostea pentru familia sa. Totul în această cameră, vorbeşte despre anii care s-au scurs şi care au însemnat muncă, bucurie, entuziasm, modestie.

Şi totuşi, chiar acum, cînd Alexandra se pregăteşte să plece la maternitate, unde se va naşte cel mai mic membru al familiei, casa — ca şi întreaga viaţă a Hlebnikovilor — este răvăşită de un eveniment foarte grav.

Biroul organizaţiei de bază din care face parte Hlebnikov, a propus excluderea lui din partid, precum şi destituirea din postul de răspundere pe care îl ocupă, învinuindu-l de a fi divulgat secrete de stat şi de a fi fost complicele inginerului Dîmnikov, acuzat de trădare şi activitate duşmănoasă împotriva statului sovietic.

Hlebnikov este un tehnician de o înaltă calificare şi extrem de capabil. Munca şi succesele sale,

Marcel Anghelescu (Hlebnikov) şi Eva Pătrăşcanu (Mariana).

devotamentul său care l-au impus în ochii celorlalţi tovarăşi ai săi, au stîrnit invidia lui Poludin, conducătorul direcţiei cadrelor, un carierist fără scrupule, insuficient pregătit din punct de vedere profesional. Mistificînd sau răstălmăcind unele fapte şi acţiuni, Poludin a reuşit să încropească un fals dosar personal, care îl pre-

zintă pe Hlebnikov într-o lumină îngrozitoare. Influenţînd direct pe secretara organizaţiei de bază, o femeie cinstită dar şovăelnică şi exercitînd — sub masca principialităţii — presiuni asupra membrilor de partid din instituţie, Poludin izbuteşte să obţină ca organizaţia de bază să-l excludă pe Hlebnikov din partid.

Pentru Hlebnikov, hotărîrea aceasta înseamnă cea mai dureroasă lovitură. Dar încrederea fermă în partid îl susţine de-a lungul lunilor de frămîntări dureroase, de umilinţe şi lipsuri, care urmează ca o consecinţă a excluderii şi destituirii sale.

Alături de el se află un mănunchi de oameni cinstiţi, ca bătrînul marinar Cernogubov, ca tovarăşii săi de muncă Soldatov, Cijov, Bîkova, care se împotrivesc cu curaj acţiunii duşmănoase duse de Poludin. Şi tot alături de el se află Alexandra, şi fiica sa adoptivă Mariana, care îl iubesc, îl respectă şi luptă pentru ca adevărul să fie scos la lumină.

Hlebnikov nu-şi pierde nici o clipă încrederea. El continuă să colaboreze la o importantă lucrare pentru una din uzinele din Celeabinsk, al cărei consultant şi îndrumător tehnic este.

Atitudinea sa inspiră tuturor respect şi încredere. Şi dacă uneltirile lui Poludin au izbutit să înşele pe mulţi, partidul nu poate fi înşelat. Instructoarea colegiului de partid, Natalia Maliutina, — la sezisarea tuturor celor ce şi-au păstrat încrederea în Hlebnikov, cercetează cu temeinicie cazul acestuia. Astfel, nevinovăţia lui este stabilită, iar organizaţia de bază din care făcea parte, revine asupra hotărîrii luate. Reabilitat, Hlebnikov va reveni la postul său, ca să slujească mai

Costache Antoniu (Cernogubov) şi Aura Buzescu (Natalia Maliutina).

departe, cu devotament şi încredere neclintită, cauza poporului sovietic.

Intr-o zi însorită de august, Hlebnikov se întoarce acasă. In buzunarul de la piept el poartă din nou carnetul de partid.

Aici, îl aşteaptă cei dragi ; soţia, copiii, prietenii, toţi cei care au ştiut să-l iubească cu încredere ; încercările, departe de a-i dezbina i-au călit şi i-au apropiat şi mai mult.

Piesa „O chestiune personală“ plină de umanism, ilustrează puternic faptul că în societatea socialistă, cinstea, demnitatea, curajul, tăria morală — însuşirile cele mai de preţ ale oamenilor — se dezvoltă şi biruie orice piedică.

La Teatrul Naţional „I. L. Caragiale“

Aurel Athanasescu (Lăpuşneanu) şi Aglaia Metaxa (Rucsandra Doamna)

DESPOT-VODĂ

Dramă istorică în 5 acte de Vasile Alecsandri.

Distribuţia :

Alexandru Lăpuşneanu — Aurel Athanasescu ; Rucsandra Doamna — Aglia Metaxa ; Despot Eraclid — C. Demetru — Aurel Rogalski ; Moţoc Vornicul — Geo Maican ; Ana, fiica lui — Eugenia Bosinceanu ; Maica Fevronia — Elena Chiosa ; Tomşa — Florin Stroe ; Iliaş — Mariana Oprescu ; Spancioc — C. Neacşu ; Harnov — Ion Damian ; Stroici — Const. Vintilă ; Şoiman — Mircea Medianu ; Toroipan — Dan Nicolae ; Ciubăr Vodă — C. Ramadan ; Albert Laski — C. Irod ; Carmina — Sandina Stan ; Rozel — Ion Punea ; Sommer — Costel Zaharia ; Anton Secuiul — Vasile Lucian ; Pisozki — G. Turcanu ; Toma Calabaicanul — Iulian Marinescu ; Ahmed Bairactarul — Crişan Constantinescu ; Limbă Dulce, plăieş — Gh. Cîmpeanu ; Jumătate — Sandu Sticlaru ; Un ţăran — Vasile Lupu ; O Ţărancă — Maria Lăzărescu.

Regia artistică : Gh. Cheţa

Decoruri şi costume : Mircea Marosin

La Teatrul Armatei

C. Ramadan (Ciubăr-Vodă şi G. Demetru (Despot)

La Teatrul Tineretului

CEI DE LÂNGĂ MINE

Piesă în 3 acte de Lucia Demetrius.

Distribuția :

Petre Damian : George Demetru ; **Florica Damian :** Matilda Bărbulescu ; **Mihuț Damian :** Ion Ciprian ; **Maria Pricopie:** Marcela Demetriad ; **Olga Ceaușu :** Rozalia Avram ; **Catrina Ponor :** Mimi Enăceanu ; **Victor Simionescu :** Marcel Gingulescu ; **Madam Prisăcaru :** Florica Demion ; **Iosif Preda :** Gheorghe Oprina ; **Zinca Preda :** Paula Tudor ;

G. Demetru — Petre Damian și Ion Ciprian — Mihuț Damian.

Copiii :

Lilica Damian : Michaela Dinu ; Tinel Preda : Mihail Vasluianu ; Coca Ponor : Anișoara Scripcaru ;

Regia artistică : N. Massim

Decoruri și costume : I. Mitrici

Piesă în 3 acte de Virgil Stoenescu și Oct. Sava

Iurie Darie în rolul lui Ștefan Vardia

„— Tarzane!“
„— U-u-u-u-! Șefule?“
„— Umflă-l!“

Nu e un dialog dintr-un roman senzațional, așa cum ar părea la prima vedere. E o simplă „conversație amicală“ între doi dintre elevii clasei a VII-a, a unui liceu de provincie, în preajma anului 1945.

In clasa aceasta a fost instaurată — asemenea unui privilegiu social — „domnia Felecanilor“. Mișu Felecan, odrasla colonelului Felecan, unul din bogătașii orașului, conduce clasa conform unui principiu pe care îl proclamă cu îndrăzneală: „Eu formez în clasa aceasta o generație de îndrăzneți, de oameni tari. Cine e tare, ajunge primul și învinge. Ceilalți n-au decît să piară!“ Principiile acestea — în care nu e greu de recunoscut anumite sloganuri fasciste — sînt impuse clasei a VII-a pe de-o parte cu sprijinul directorului liceului „domnul Vucea“, un element retrograd și reacționar, pe de altă parte cu ajutorul pumnilor lui Ionaș Oproiu, un elev dotat cu o neobișnuită forță fizică.

Nu e de mirare că în posesia unor astfel de „argumente“, Mișu Felecan a reușit să-și impună „autoritatea“ față de majoritatea elevilor. Printre cei care s-au lăsat atrași în orbita Felecanilor, se află și Mariana, fiica fostului director al liceului, Anton Pleșoianu, un profesor cinstit care a fost arestat în timpul regimului antonescian în urma denunțurilor domnului Vucea.

Iată însă că „domnia Felecanilor“ pare a fi în primejdie. In clasă a sosit — transferîndu-se de la un alt liceu — Ștefan Vardia, un elev bun, conștiincios, curajos. Mișu Felecan află că Ștefan Vardia este U.T.C.-ist, și prin urmare dușman al „principiilor“ sale și al „metodelor“

sale. Ţinuta morală a lui Ştefan Vardia care nu se lasă intimidat nici de „metodele" felecaniste şi nici de ameninţările domnului Vucea, impune celorlalţi elevi.

Mişu Felecan hotărăşte să se descotorosească cît mai curînd de acest adversar a cărui purtare cinstită şi deschisă a stîrnit admiraţia tuturor şi mai ales a Marianei, şi care pe deasupra mai este şi „comunist".

Făcîndu-şi-o complice pe Mariana, fără voia ei, Mişu Felecan începe „campania" de persecuţii împotriva lui Ştefan. Ultima farsă pe care i-o pune la cale, atrage după sine eliminarea lui Ştefan din liceu, de către domnul Vucea. Ştefan este, descurajat, pentru o clipă, cu atît mai mult cu cît o iubeşte pe Mariana. Participarea ei la complotul urzit împotriva lui şi implicit împotriva comuniştilor, îl doare. Hotărăşte deci să părăsească liceul.

Intre timp însă Anton Pleşoianu, tatăl Marianei se întoarce din spital unde vreme îndelungată a trebuit să se îngrijească pentru a se reface după anii de lagăr. El îi povesteşte Marianei despre curajul lui Ştefan Vardia care a stat împreună cu tatăl său, violonistul Andrei Vardia, în lagăr, îndurînd suferinţe cumplite. Cînd şi-a pierdut tatăl, Ştefan nu s-a lăsat biruit de durere, ci preluînd vioara lui Andrei Vardia, a continuat să-i îmbărbăteze pe oamenii care erau trimişi la moarte.

Cuprinsă de remuşcări, Mariana îi mărturisèşte totul tatălui ei, iar acesta îi făgăduieşte că-l va readuce pe Ştefan la liceu.

Dar clipa de descurajare a trecut. A doua zi Ştefan se întoarce din proprie iniţiativă, hotărît să lupte mai îndîrjit pentru detronarea spiritului „felecanist". Impresionată de îndîrjirea şi spiritul său de sacrificiu, clasa în frunte cu Mariana trece de partea sa. Acum îi va veni uşor lui Ştefan să înlăture din sufletul colegilor săi otrava infiltrată de elemente reacţionare ca Mişu şi Johnny şi să sădească în loc sămînţa unor idealuri înalte, a dragostei pentru viaţă şi pentru fericirea oamenilor.

Au trecut 10 ani. In sala de festivităţi a liceului, unde a dat un concert, violonistul Ştefan Vardia îşi reîntîlneşte colegii. Sămînţa a dat roade. Aici în liceul în care au trăit zile zbuciumate, îşi strîng mîna acum oameni care muncesc şi visează, clădind şi cu fapta şi cu visul o lume mai bună, mai dreaptă, mai fericită.

Din distribuţie fac parte:

Iurie Darie, Radu Dunăreanu, Ion Mîinea, Arcadie Donos, Mihnea Moisescu, Aurel Cioranu, Constantin Dinescu, Nicu Iacob, Eugenia Bădulescu, Aurelia Vasilescu, Flori Georgescu, Adriana Gagea, D. Puican, Ç. Florescu, Nicolae Tomazoglu, N. Neamţu-Ottonel, Cornel Gîrbea, N. Niculescu-Stere.

Direcţia de scenă, Ion Lucian;
Asistent Direcţie scenă, Anca Livescu.
Decor şi costume, Eugenia Bassa Crîşmaru;
Cîntecul Speranţei de Nic. Kirculescu;

La Studioul „C. Nottara"

Piesă în 3 acte de Liviu Rebreanu

Comedia „Plicul" de Liviu Rebreanu aparţine întîilor ani care au urmat primului război mondial (1923) şi ca atare se situează pe linia realistă, de ascuţită critică socială pe care se desfăşura creaţia scriitorului în acea perioadă.

Prezentînd cadrul în care are loc acţiunea piesei, Rebreanu spunea că ea ... „se petrece în trei zile consecutive, într-un oraş mic, cu o gară mare".

Indicaţia scriitorului nu tinde să fixeze în acest fel numai un amănunt al decorului scenic, ci mai de grabă unul al decorului social al comediei: alături de conducătorii „administrativi" ai tîrgului, — primar, consiliu comunal, presă — stă, aproape pe acelaşi plan, şeful gării.

Sîntem în preajma Crăciunului. Sub masca înduioşătoare a „filantropiei", s-a montat una din afacerile care-i îmbogăţesc necontenit pe conducătorii politico-administrativi ai oraşului. Jean Arzăreanu, primarul, a cumpărat împreună cu Nicolae Flancu, consilier comunal, treizeci şi cinci de vagoane cu lemne, chipurile pentru aprovizionarea populaţiei. În realitate, două treimi din costul lemnelor — care urmează să fie plătite din fondul comunal, adică din buzunarul contribuabililor — urmează să intre direct în buzunarele celor doi „filantropi".

Afacerea pare aranjată, cînd deodată apare un obstacol: Galan, şeful gării, refuză să repartizeze vagoanele necesare pentru transportul lemnelor, dacă nu obţine în schimb compensaţia „favorurilor" doamnei Viorica Arzăreanu, frumoasa soţie a primarului. Viorica Arzăreanu — care are o carieră bogată în asemenea „intervenţii" — refuză la rîndul ei să-şi acorde gratuit „favorurile" şi în înţelegere cu şeful gării, cere primăriei un „şperţ" de o mie de lei de vagon.

Cei doi afacerişti — Arzăreanu şi Flancu — sînt disperaţi. Pentru a face să treacă neobservată în Consiliul comunal excrocheria cu lemnele, ei au făcut „sacrificii" serioase: au acceptat — bineînţeles tot pe spinarea bugetului comunal — două afaceri la fel de necurate, menite să închidă gura presei şi opoziţiei.

Mituirea șefului gării însă amenință să le știrbească profiturile proprii, ceea ce îi face să turbeze de furie.

Iată însă că soluția problemei vine tot de la ingeniozitatea Vioricăi. Descurcăreața primărească, care între timp a devenit amanta șefului gării, propune Consiliului comunal să voteze mituirea lui Galan din „Fondul Milelor", fond destinat ajutorării văduvelor, orfanilor și invalizilor de război. Propunerea este primită cu bucurie și aprobată cu entuziasm. Lucrurile par să se aranjeze, cînd se ivește o nouă complicație: într-o criză de gelozie — care ține mai mult de regretul pentru banii pe care îi pierde din mînă decît de demnitatea conjugală — Arzăreanu trimite la Minister o reclamație împotriva lui Galan.

Dată fiind gravitatea acuzării, chiar a doua zi este trimis un inspector în anchetă, cu misiunea de a face lumină în această chestiune. In fața primejdiei însă, „notabilitățile" orașului fac front comun. Reclamația este tăgăduită, afacerea mușamalizată; spre satisfacția tuturor celor care și-au umplut buzunarele, inspectorul se lasă înșelat, ba chiar dispus să laude acțiunile „patriotico-filantropice" ale celor incriminați.

Și ancheta ia sfîrșit. Nu fără rezultat, însă. Un rezultat care confirmă întru totul „cinstea", „incoruptibilitatea", „dragostea de adevăr" a conducătorilor orașului și a organelor anchetatoare. Un rezultat nemaipomenit; este dat afară din serviciu și aruncat pe drumuri un bătrîn ușier, nevoiaș, cu o casă de copii, pentru vina de a fi luat un bacșiș de... 5 lei.

Satira lui L. Rebreanu se îndreaptă din plin, necruțătoare, împotriva corupției administrative care sărăcește necontenit populația și umple cu aur greu buzunarele „notabilităților"

„Plicul" cu bancnote, destinat șefului de gară și votat în ședință deschisă de Consiliul comunal, devine un simbol al acestei corupții care a atins astfel de culmi, încît își îngăduia să opereze la lumina zilei, sub ochii tuturor. Principiul „Închide tu ochii, că-i închid și eu!" capătă aici o autoritate atît de mare, încît definește relațiile dintre toate „mărimile", orășelului și le servește acestora drept trambulină pentru noi saituri — mai adînci — în finanțele comunale. Cît despre relațiile familiale burgheze, ele sînt la fel de subordonate „plicului" cu toate celelalte.

Comedia „Plicul" se va reprezenta în curînd pe scena Teatrului Muncitoresc C.F.R.

La Teatrul C.F.R. Giulești

VÎNZĂTORUL de PĂSĂRI

Odată cu montarea operetei „Vînzătorul de Păsări“ în stagiunea 1955/56, Teatrul de Stat de Operetă din București și-a îmbogățit repertoriul cu una din cele mai frumoase și mai populare creații ale genului

Aparținînd perioadei de la sfîrșitul veacului trecut, cînd se afirmau cu un mare succes în acest domeniu compozitori ca Johann Strauss-fiul, Suppé și Millöcker, opereta austriacului Karl Zeller (1842—1898) a cucerit repede inimile spectatorilor cu muzica ei melodioasă și cu ideia conducătoare ce o străbate.

Ca în mai toate operetele clasice, Zeller și libretistul său, Moritz West, confruntă lumile opuse ale oamenilor simpli din popor și artistocraților, lăsînd să se desprindă firea curată și sănătoasă a celor dintîi, în contrast cu atmosfera viciată în care trăia nobilimea timpului.

Versiunea romînească a libretului, semnată de V. Timuș și P. Andreescu, ca și regia, au căutat să scoată în evidență cu și mai multă ascuțime conflictul dintre cele două lumi, valorificînd elementul satiric al lucrării.

← **Ion Dacian (Adam)** și **Elisabeta Henția (Cristina).**

Intr-un sat din Tirol se vestește sosirea prințului, stăpînul moșiei, care vine la vînătoare. Un nou prilej pentru administratorul moșiei, baronul Weps, de a impune dări țăranilor. In realitate, acesta are nevoie de bani pentru nepotul său, contele Stanislas, un tînăr stricat, care este favoritul prințesei.

Cristina, poștărița satului, vrea să profite de prezența prințului, pentru a-l ruga să-i dea o slujbă iubitului ei Adam, un vînzător de păsări, deși el nu vrea cu nici un preț să slujească la curte. Fata îl întîlnește pe contele Stanislas și, crezînd că are de-aface cu prințul, intră cu el în pavilionul de vînătoare cu scopul de a-i cere slujba. După scurt timp însă, Stanislas dispare pe ușa din dos a pavilionului. De aici se nasc toate încurcăturile.

Adam află de această întîmplare și crede că Cristina l-a înșelat cu prințul. Același lucru îl bănuiește și prințesa care, plictisindu-

se, venise în sat travestită în țărancă.

După o serie întreagă de peripeții, adevărul iese la iveală. Prințesa îl obligă pe Stanislas să se căsătorească cu Cristina; dar aceasta nici nu se gîndește să accepte, fiindcă îl iubește pe Adam, deși e supărată pe el că a bănuit-o pe nedrept. In realitate, nici prințesa nu e hotărîtă. Ea a vrut doar să-l sperie pe Stanislas și-i cere să se căsătorească cu o doamnă de la curte, mai vîrstnică decît el dar foarte bogată. In felul acesta, va continua să-l aibă mai departe lîngă ea și legătura lor va trece neobservată.

La căsătoria cu bogata doamnă de la curte se gîndește însă și unchiul lui Stanislas, baronul Weps, și de aici se naște o toc-meală dezgustătoare, care o face pe Cristina să vadă toată urîțenia vieții ce o atrăsese înainte. Era o lume în care nu aveau ce căuta, după cum îi spusese și Adam. Pînă la urmă, cei doi tineri se împacă, uniți în gîndul de a-și făuri o existență modestă și potrivită cu firea lor, așa cum au apucat-o din strămoși.

Distribuția:

ADAM: Ion Dacian, Petre Valentin, Const. Pîrvu. WEPS: George Groner Cezar Ionescu. PRINȚESA: Sili Popescu, Elisabeta Porumbița, Geta Mara. SNEK: Nae Roman, Nicolae Cenan. DOLCINI: Ștefan Glodariu, Const. Cociu. GUSTAV: Tiberiu Simionescu. BELENGER: Const. Cociu, Ion Brian. SOIEGEL: Ion Vișan. HANS: Marc Tișler. CRISTINA: Elisabeta Henția, Lia Turovschi, Angela Bădescu. STANISLAS: Bimbo Mărculescu, Beno Verea, Nelu Marinescu. ADELAIDA: Maria Wauvrina, Sili Vasiliu. JETA: Fedora Gamberto, Lili Maican. AMARATI: Emil Popescu, George Hazgan. NEBEL: Nuți Teodorescu. PIPKE: Nicu Stănescu. MIKEL: Ștefan Teodoriu. GHIZI: Atena Florescu, Lucia Hașcău. DAMELE DE ONOARE: Lili Dușescu, Lidia Savin, Ecaterina Bîtea DIRECȚIA DE SCENA: Ion Dacian CONDUCEREA MUZICALA: Traian Mihăilescu. DECORURI: Lebas — COSTUME: Elena Agapie MAESTRA DE BALET: Elena Penescu-Liciu MAESTRU DE COR: Nicolae Oancea.

La Teatrul de Operetă

Bucşan ! Oţelăriile Bucşan, fabrica de hîrtie Bucşan, fabrica de beton Bucşan, fabrica de talpă, de nasturi, de ghete... nu un nume, ci un simbol al forţei, o adevărată citadelă a marelui capital. Şi-în faţa conducătorului acestor pîrghii ale economiei „naţionale", în faţa marelui Grigore Bucşan, se află un profesor oarecare, un visător îndrăgostit de legenda ţesută în jurul împăratului Alexandru cel Mare, un modest şi naiv intelectual, pe care studenţii facultăţii l-au poreclit „Alexandru cel Mic".

Bucşan nu-l poate înţelege pe profesorul Alexandru Andronic. El nu va izbuti niciodată să priceapă adevăratele mobiluri ale acţiunilor acestui onest întelectual, şi-tocmai această deosebire profundă de principii, de credinţe şi aspiraţii, aceste două feluri cu totul opuse de a concepe lumea şi viaţa — provoacă scandalul afacerii „Protar", care stă la baza conflictului dramatic din filmul realizat la Studioul cinematografic „Bucureşti" după remarcabila piesă a scriitorului Mihail Sebastian „Ultima Oră".

Fără îndoială, printre evenimentele care se precipită în goana după înavuţire printre hrăpăreţii

Ion Finteşteanu (Bucşan)

locuitori ai junglei capitaliste, Andronic rămîne un inadaptabil, un izolat. El nu înţelege nimic din vîrtejul patimilor dezlănţuite şi al ambiţiilor ce clocotesc în jurul lui. De acest fapt, însă, îşi dă prea binea seama Magda Minu, studenta îndrăgostită de mitul viteazului împărat macedonean. Mai practică, mai pricepută, mai cutezătoare decît Andronic, Magda descurcă cu iscusinţă firele atît de încălcite ale conflictului. „Alexandru cel Mic" va pleca însoţit de această studentă temerară — pe cheltuiala lui Bucşan — în Asia Mică, pe urmele faptelor de glorie ale lui Alexandru cel Mare.

Ca şi „Ultima Oră", scenariul filmului „Afacerea Protar" constituie o critică ascuţită la adresa

O nouă producție a Studioului Cinematografic „București"

Ion Iancovescu (Borcea), Radu Beligan (Alex. Andronic) și Ioana Zlotescu (Magda Minu)

democrației parlamentare burgheze, o satiră plină de vervă împotriva moravurilor din presa „liberă" a acelor timpuri. Filmul „Afacerea Protar" este, mai ales, un impresionant act de acuzare îndreptat împotriva societății romînești de dinaintea celui de al doilea război mondial.

Scenariul e semnat de Sorana Coroamă. Regia filmului, încredințată tînărului regizor H. Boroș a izbutit să pună în valoare, cu mijloace specifice cinematografului, înaltele calități ale comediei lui M. Sebastian.

Principalii eroi ai piesei au căpătat viață pe ecran în intepretarea acțorilor Radu Beligan (Alexandru Andronic), I. Fințeștea nu (Bucșan), I. Iancovescu (Borcea), Ioana Zlotescu (Magda Minu), care au contribuit la succesul acestei noi producții a cinematografiei noastre.

MEXICANUL

Vă mai amintiţi de povestea lui Filippe Rivera ?

De bună seamă că cei cari au citit minunatele povestiri ale lui Jack London nu l-au putut da uitării pe acest erou. Nici pe el, nici pe ceilalţi curajoşi fiii ai Mexicului revoluţionar, care s-au ridicat împotriva tiranului Dias, pentru libertatea patriei.

Evenimentele oglindite în film se petrec prin 1910. In Mexic izbucnesc revolte ţărăneşti, apar detaşamente de partizani şi organizaţiile revoluţionare „huntele".

Intr-o bună zi, în clădirea unei asemenea „hunte" pătrunde un tînăr slab, cu hainele vechi şi rupte, dar cu ochii strălucind de văpaia urii. Tînărul e Rivera, luptătorul hotărît să se sacrifice pentru triumful revoluţiei.

După nenumărate întîmplări care dezvăluie patriotismul tînărului mexican, abnegaţia, modestia şi curajul său înflăcărat, iată-i pe luptători pentru independenţa Mexicului într-un moment de răscruce. Dias pregăteşte zdrobirea partizanilor. Soarta revoluţiei depinde acum de procurarea a cît mai multe arme, cu care neînfricaţii patrioţi să poată lupta împotriva dictatorului.

Armele nu se puteau procura însă decît cu bani, iar banii lipseau.

„Comandaţi armele! spuse Filippe Rivera conducătorilor revoluţionari. Peste trei săptămîni veţi avea banii !..."

Minunatul film sovietic realizat de regizorul V. Kaplanovski descrie acţiunea temerară a tînărului Rivera, pentru obţinerea banilor atît de necesari revoluţiei.

Cu o profundă cunoaştere a realităţilor istorice ale acelor timpuri, regizorul şi interpreţii izbutesc să evoce evenimente impresionante într-o ambianţă autentică şi plină de pitoresc.

De o mare valoare socială, filmul „Mexicanul" poate fi considerat drept una din producţiile remarcabile ale cinematografiei sovietice. „Mexicanul" este interpretat de actorii : O. Strijanov (Rivera şi Fernandes), B. Andreev (Paulino Vera), D. Sagal (Arellano), N. Rumeanţeva (May), V. Dorofeev (Diago) şi T. Samoilova (Maria).

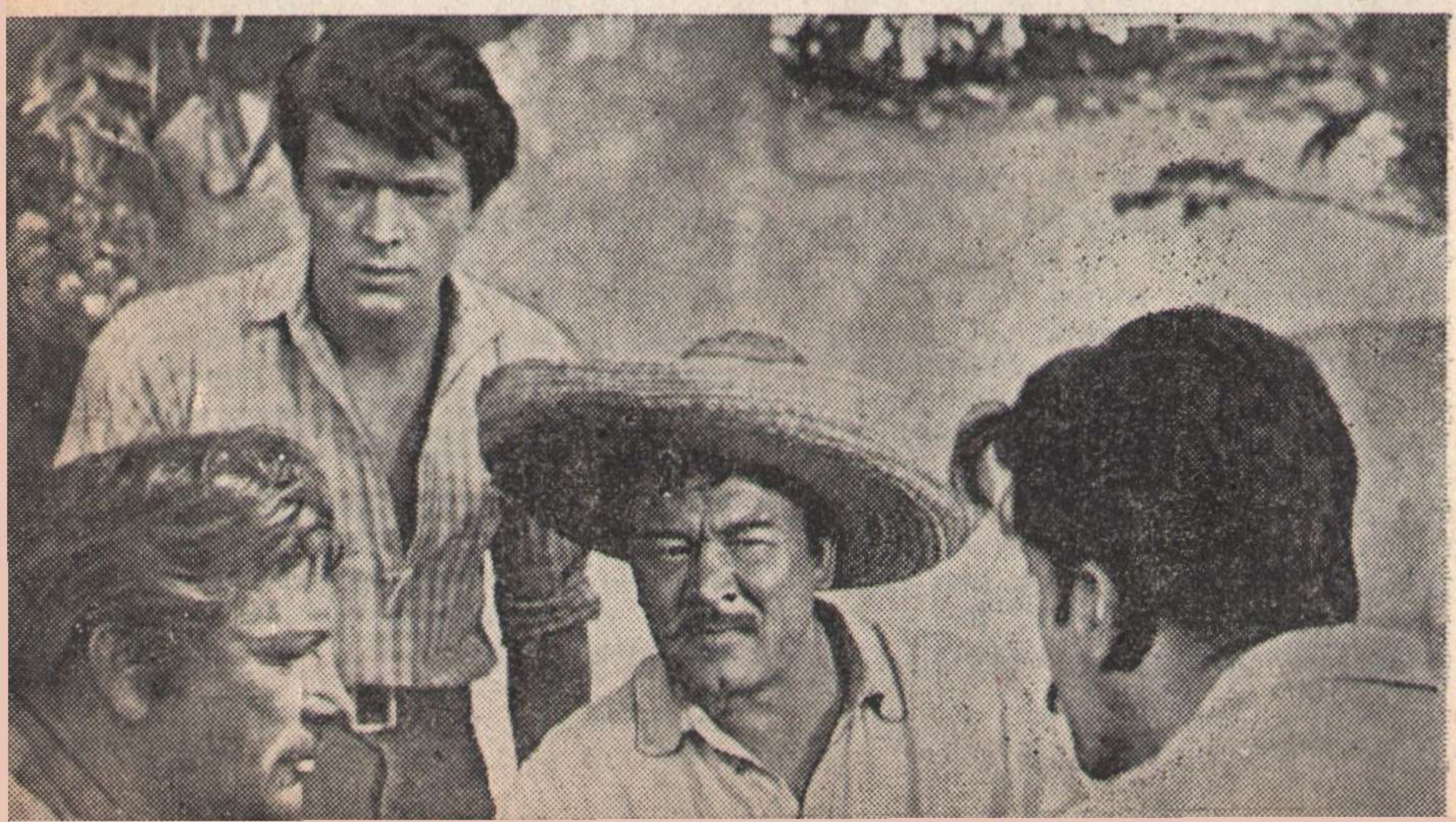

Dosarul 306

Datorită succesiunii dramatice a unor scene „tari" s-ar putea crede că autorii filmului n-au urmărit decît elementul senzaţional, menit să păstreze în permanenţă interesul viu şi atenţia încordată a spectatorului. Intr-adevăr, este vorba de o crimă comisă în condiţii misterioase de vinovaţi descoperiţi abia la sfîrşitul acţiunii, de bănuieli care mai întîi par întemeiate pentru a se dovedi apoi lipsite de orice temei, de situaţii complicate...

Spectatorul îşi dă însă seama, participînd intens la toate peripeţiile acţiunii, că latura deosebit de atractivă a „Dosarului 306" nu este confecţionată arbitrar, ci decurge în mod organic din esenţa unei afaceri complicate, a cărei cercetare a pretins mult timp, o mare putere de analiză logică, ingeniozitate, curaj şi intuiţie.

...Tîrziu în noapte, pe una din străzile unui oraş, o maşină înaintează cu o viteză neobişnuită. Ea doboară o femeie în vîrstă, răstoarnă pe miliţianul care încearcă să o reţină şi la cea mai apropiată cotitură dispare într-o direcţie necunoscută.

Dar pe măsură ce se desfăşoară acţiunea devine tot mai clar că tema şi concepţia scenariului sînt mult mai profunde decît ni s-a părut la primele imagini. Autorii filmului dezvăluie în chip convingător un adevăr indiscutabil; toate elementele criminale — pe drept cuvînt disprețuite de poporul sovietic — cad cu uşurinţă în cursa spionajului şi a acţiunilor diversioniste.

Modul în care se rezolvă afacerea Dosarului 306 este cît se poate de instructiv. Se scoate în evidenţă faptul că organele miliţiei nu se mulţumesc să descopere numai pe bandiţi, ci izbutesc să dea si de urma gazdei secrete, în aparenţă modestă asistentă de farmacie, în realitate însă o veche spioană, cu un trecut plin de crime şi mîrşevii.

Instruirea afacerii dosarului 306 este condusă cu pricepere de către căpitanul de miliţie Mozarin. Spectatorul urmăreşte încordat căutarea maşinii misterioase, formularea unor presupuneri greşite.. La cea mai puternică tensiune dramatică ajung însă în film scenele care redau lupta dintre Mozarin şi bandiţi şi, în sfîrşit, demascarea şi arestarea spioanei.

Marele Premiu al Festivalului Internațional de la Karlowy-Vary

Dacă toți tinerii din lume...

Realizatorul filmului „Dacă toți tinerii din lume...", regizorul Christian Jacque, autorul memorabilei ecranizări „Mînăstirea din Parma" s-a remarcat și de data aceasta prin umanismul viziunii sale artistice, prin poezia tulburătoare a imaginilor folosite.

Christian Jacque a izbutit să realizeze în „Dacă toți tinerii din lume..." un patetic poem cinematografic, al păcii și al prieteniei.

Pe vasul de pescuit „Luteția" de sub comanda căpitanului Le Guellec, care navighează în largul Mării Nordului, se petrece o tragedie zguduitoare. Membrii echipajului prezintă simptomele unei otrăviri misterioase și foarte grave. Pe bordul vasului nu e nici un medic, iar boala face ravagii.

Căpitanul Le Guellec lansează, prin micul său aparat de radio pe unde scurte, o chemare S O S, fără să știe dacă va avea norocul să fie auzit. Semnalul a fost recepționat în Togo, de către Alberto, un comerciant european din satul de negri Sapango, care are de asemenea un mic post de radio-amator. Alberto izbutește să stabilească legătura între vasul „Luteția" și un medic care trăiește în pădurile Africii.

Prin radio, Le Guellec explică doctorului simptomele pe care le prezintă echipajul. Diagnosticul este sumbru: o intoxicație cu conserve de porc alterate.

Situația este de o extremă gravitate. Dacă în decurs de 12 ore nu li se va injecta bolnavilor un ser care este preparat numai de Institutul Pasteur din Paris, ei nu vor mai putea fi salvați. Vasul va trebui să rămînă deci pe locul de unde a fost lansat apelul, în timp ce radio-amatorul din Togo va încerca să obțină pe calea undelor legătura cu un ascultător din Paris.

In capitala Franței, Jean Louis, un tînăr pasionat radio-amator, captează mesajul transmis din îndepărtatul Togo prin care doctorul Jegou, medicul din inima Africii, se adresează doctorului Largeau, cerîndu-i să intervină spre a salva echipajul.

Jean Louis pornește în goană să-l găsească pe Largeau, dar ajungînd la adresa indicată află că medicul murise cu o lună înainte. Christina, soția medicului defunct, se duce însă împreună cu tînărul Jean Louis — în toiul nopții — la Institutul Pasteur, pentru a obține serul prețios.

In fine, cei doi parizieni se află în posesia medicamentului. Cum să-l facă să ajungă pe „Luteția"? Ei află că un avion francez urmează să decoleze peste puțin timp de pe aerodromul Orly. Christina și Jean Louis ajung la vreme pe aerodrom, dar se lovesc de complicatele formalități birocratice, care-i împiedică să-și ducă misiunea la bun sfîrșit. Iată, însă, că o oră mai tîrziu, un avion polonez își va lua zborul de pe aerodromul Le Bourget.

De aci începe o adevărată cursă „pe viață și pe moarte" pentru salvarea marinarilor bolnavi. Cu toate dificultățile administrative, cu toate obstacolele puse la cale de urzitorii războiului „rece", în ciuda unor noi împrejurări nefericite, serul va ajunge totuși în mîinile celor 12 oameni care se zbat în ghiarele morții. Mateloții sînt salvați, datorită efortului mai multor națiuni.

Filmul se încheie cu primirea triumfală făcută echipajului de către locuitorii portului Cocarneau.

Scenă din film.

Marele Premiu al Festivalului Internațional de la Cannes 1955.

1943. An de cumplite suferințe, an de zbucium, de nădejdi.

Nesfîrșite garduri de sîrmă ghimpată, tragic simbol al cotropirii hitleriste, înconjoară un lagăr de concentrare undeva, prin nordul Germaniei, aproape de Marea Baltică. E un lagăr de prizonieri francezi, în care deținuții cunosc din plin mizeria, teroarea, degradarea umană.

Din grupul de prizonieri, doi: François și Michel — se hotărăsc să evadeze. Ei nu mai vor să suporte samavolnicia feldwebelului, neobrăzarea și înfumurarea ofițerilor naziști, josnicia iscoadelor hitleriste. nu mai vor să rămînă încătușați în captivitatea călăilor omenirii. Planul lor de fugă este aprobat de toți prizonierii. Și într-o zi — în drum spre locul de muncă forțată, în timpul unei învălmășeli — François și Michel izbutesc să părăsească convoiul, fără ca paznicii să observe. Cu ajutorul unei fete cura-

joase — poloneza Wanda — care le arată calea cea mai bună, ei se depărtează de locul cumplitelor suferințe.

Acum sînt în plin cîmp, cu inima strînsă, cu ochii la pîrdă. Nu departe, se zăresc siluetele unor jandarmi. Nu e vreme de stat pe gînduri. Unde să se ascundă? In pădurea din apropiere, într-o cabană care se află la cîțiva pași de ei? Fugarii au hotărît: în cabană! In încăperea de lemn, François și Michel se trezesc față în față cu un ofițer nazist. Disperarea nu le mai dă răgaz să judece. Sar asupra lui și îi astupă gura, pînă cînd jandarmii nemți se îndepărtează.

După aceea, totul se lămurește: ofițerul este și el francez, a fost prizonier și a izbutit să evadeze, folosind uniforma pe care a confecționat-o timp de un an, bucată cu bucată.

Abia acum începe odiseea celor trei fugari care au hotărît să scape de urgia hitleristă. Iată-i ascunși într-un vagon, printre lăzi de conserve și mitraliere; sînt într-un tren care se îndreaptă spre Danemarca. Cei trei evadați sînt siguri că vor găsi partizani, care-i vor ajuta să treacă în Suedia și să-și cucerească astfel libertatea mult rîvnită. Și trenul pornește încet, alunecă leneș pe șine, se oprește prin gări, unde se odihnește ore întregi, apoi cu încetineală de melc se pune din nou în mișcare. Fugarii sînt chinuiți de o sete cumplită, în timp ce undeva, într-o gară, apa susură vioi dintr-o cișmea. Orele trec chinuitor de greu. Temerile, neliniștile, suferințele sporesc, fugarii sînt la capătul răbdării. Deodată, prin crăpăturile vagonului pătrund raze de soare. Pe un peron se văd grupuri de fete tinere. Trenul se află în Danemarca. Chinuit de sete, François nu mai poate răbda: sare din vagon, aleargă spre o cișmea, bea cu poftă, în neștire și în timpul acesta trenul pornește din nou...

După nenumărate peripeții, cei trei prieteni se regăsesc, de astă dată în Suedia. Curînd, războiul se va termina și ei se vor întoarce în patrie. Și filmul se termină odată cu cuvintele unuia dintre ei: „Fericirea de care vorbiți, pacea... toate acestea sînt ca și libertatea noastră de azi: va trebui să luptăm împreună ca să le cîștigăm!..."

Filmul „Evadații", realizat după o întîmplare adevărată, trăită de Michel André, a fost regizat de Jean Paul le Chanois și este interpretat de cunoscuții actori francezi: Pierre Fresnay, François Périer, Michel André și Silvia Monfort.

Prăpastia

De departe, pe panglica prăfuită și șerpuitoare a uliției, se ivește un om: e noul învățător, care se întoarce bucuros în satul natal, hotărît să-l trezească din amorțire, la o viață mai îmbelșugată, mai luminoasă.

Dar acalmia care plutește pe ulițe, peste gospodării, este înșelătoare. Oamenii se zbat, o luptă mocnită se dă zi de zi, clipă de clipă, între bogați și săraci. Copiii flămînzi „zdrențăroși", sînt suduiți și alungați din ogrăzile chiaburilor. Cînd se deschide școala, Bakos Ioska, copilul celui mai sărac om din sat, se așează, după „tradiție", în fundul clasei; cînd Bakos este chemat la tablă, picioarele lui desculțe pășesc pe lîngă cizmele lustruite ale feciorului de chiabur. Uitîndu-se la școlarul acesta zdrențăros, învățătorul își revede întreaga copilărie. Și deodată, Bakos Ioska îi devine drag. De aceea, a doua zi, cînd domnișoara Klari, fata chiaburului se plînge că fratele ei s-a umplut de păduchi, pentru că a stat în bancă alături de băiețelul sărac, învățătorul Istvan Nagy, se simte jignit în demnitatea lui și a copilului... Și totuși, Klari este fermecătoare, iar învățătorul e tot mai des văzut în preajma ei.

Satul își trăiește mai departe viața, iar oamenii se înfruntă, unii străduindu-se să-și ușureze traiul obijduit, alții — cei mai puțini — huzurind din munca sărăcimii. In casa lui Gereneser comuniștii s-au adunat să vorbească despre răsturnarea orînduirii nedrepte.

A venit primăvara. Familia lui Bakos, cel mai sărac om din sat, nu mai poate locui în grajdul mizerabil în care a viețuit toată iarna. Ei hotărăsc să-și clădească o căsuță.

Și iată că școlarul ciufulit și zdrențăros — prietenul bun al învățătorului — e nevoit să părăsească școala. El trebuie să argățească la chiaburul Borocz Horvat, care în schimb le „dăruie" cherestea.

A trecut vara. Familia Bakos s-a mutat în casa cea nouă. Pe cîmp — rănit la un picior — micul Ioska tînjește, copleșit de durere. Așa îl găsește învățătorul, care îl duce acasă cu docarul domnișoarei Klari. Dar e prea tîrziu: rana, mult timp neîngrijită, s-a infectat. Copilul se stinge, în timp ce pe aria lui Borocz Horvat izbucnește greva muncitorilor agricoli. Chiaburul cheamă jandarmii și greva se sfîrșește odată cu arestarea comuniștilor.

Istvan Nagy, învățătorul, a văzut abia acum „prăpastia". El înțelege că locul său nu este lîngă Klari, că nu are ce căuta lîngă chiaburi; el înțelege că, deacum înainte, pentru toată viața, va fi alături de țăranii muncitori din mijlocul cărora a pornit.

Ungaria secolului al XVII-lea. Ţara ajunsese paşalîc turcesc.

Convoaie nesfîrşite de care, înţesate cu grîne şi felurite bogăţii, înaintează cu greu pe drumurile care duc spre Buda. Ele transportă greul tribut impus de Kadisade Ali, neîndurătorul reprezentant al sultanului. Pe lîngă tribut, şase oraşe ungureşti trimit cîte 10 fecioare frumoase, cerute pentru haremul tiranului.

Pe malul unei ape, lîngă drumul pe unde trebuie să treacă convoiul, s-a adunat un pîlc de tineri, conduşi de un flăcău chipeş, Gabor voinicul, vestit pe tot întinsul ţării pentru curajul cu care îi înfruntă pe turci. Pentru nenumăratele

Trandafirii LUI ALLAH

sale isprăvi împotriva cotropitorilor, Gabor şi-a atras mînia paşei Ali, care l-a osîndit la moarte. Dar viteazului nu-i pasă de osînda tiranului. Ajutat de credinciosul său prieten Suki Balasz şi de tovarăşii săi de luptă, el atacă convoiul, dezarmează păzitorii şi eliberează prizonierele. In timpul luptei, Gabor este atacat pe la spate, însă strigătele uneia dintre fecioarele salvate îl fac să se întoarcă la timp şi să-şi doboare adversarul. Cea care i-a salvat viaţa este Leila, fiica înţeleptului Gül Baba, în ale cărui grădini înfloresc cei mai frumoşi trandafiri din Ungaria, „trandafirii sacri ai lui Allah".

Intre cei doi tineri se înfiripă o dragoste fierbinte.

In acest timp, la curtea paşei din Buda, în locul convoaielor cu pradă şi a fecioarelor mult aşteptate, sosesc căruţele în care zac paznicii legaţi fedeleş, îmbrăcaţi în rochiile şi voalurile prizonierelor. Inebunit de furie, Ali porneşte în fruntea oamenilor săi, hotărît să pună capăt isprăvilor neînfricatului răzvrătit. Urmăriţi cu înverşunare, Gabor şi Balasz se refugiază în casa lui Gül Baba. Intîlnind-o pe Leila, viteazul luptător îi oferă un trandafir, pe care l-a rupt din vestita grădină. Dar Ali, venit cu escorta lui la Gül Baba, îl prinde pe Gabor şi îl condamnă la moarte, pentru „crima" de a fi rupt unul din trandafirii sfinţi ai lui Allah.

De aci înainte, povestirea împleteşte numeroase peripeţii, care se sfîrşesc cu salvarea vieţii viteazului Gabor şi cu plecarea tinerilor departe de locurile unde stăpîneşte samavolnicia cotropitorilor... Ei se vor întoarce însă curînd, pentru a regăsi minunatul pămînt unde înfloresc trandafirii, unde dragostea de libertate a poporului nu poate fi înfrîntă.

SUFLETE TĂRI

...Tribunalul din Ahlsund judecă un caz puţin obişnuit. Acuzatul este învinuit că a practicat ilegal medicina, ascunzîndu-şi identitatea sub un nume fals. Pentru procuror chestiunea e clară: este vorba doar de un delict dovedit. De aceea magistratul nu înţelege pentru ce însuşi Ernst Mehlin, preşedintele Tribunalului, intervine în favoare impostorului, arătînd în faţa instanţei aspectele reale ale acestui caz.

Anul 1941. Intr-un oraş din Germania, studentul în medicină Friedel Walter este exmatriculat, pentru „vina" de a fi refuzat să se înscrie în asociaţiile studenţeşti naziste. El se vede silit astfel să-şi cîştige existenţa cîntînd seară de seară într-un cazinou.

Intr-o noapte, Irene, iubita sa, îi cere să salveze un antifascist curajos, pe Ernst Mehlin, urmărit cu înfrigurare de Gestapo. Friedel face cunoştinţă cu comuniştii germani, dar spiritul său individualist îl determină să rămînă mai departe în starea sa de pasivitate. Friedel îi cere Irenei să părăsească Germania şi să-şi întemeieze un cămin în altă parte. Dar Irene nu vrea să renunţe la lupta şi la năzuinţele ei; va rămîne mai departe în ţara sa, alături de Mehlin şi va acţiona împreună cu un mic grup de comunişti pentru cauza dreaptă a întregului popor.

Rătăcind pe lîngă graniţele Elveţiei, Friedel este prins şi trimis pe front.

Războiul s-a terminat. Printre cei ce se reîntorc acasă este şi Walter, care o caută pretutindeni pe Irene. Fără să se gîndească la urmările gestului său, el profită de unele împrejurări prielnice şi, bazîndu-se pe cunoştinţele dobîndite în facultate, se prezintă drept „doctorul Müller" începînd să profeseze medicina într-un spital. Friedel este atras de maladia complicată a pacientului Max Kerster — un luptător din ilegalitate — ţintuit în pat de paralizia ambelor picioare.

Şi iată că într-una din seri, „doctorul Müller" o întîlneşte pe soţia lui Kerster; în faţa sa se află Irene, iubita de odinioară.

Profunde sînt frămîntările care cuprind aceste trei „suflete tari": Irene, Kerster şi Friedel! Invingîndu-şi sentimentele, Irene rămîne lîngă soţul ei, iar Friedel se hotărăşte să mărturisească societăţii întregul adevăr despre cariera sa de medic.

Ne aflăm din nou în sala de judecată a Tribunalului din Ahlsund. Numai că verdictul nu-l condamnă pe acuzat, ci, eliberîndu-l de povara trecutului său zbuciumat, îi dă posibilitatea să-şi continue studiile, pentru a deveni un medic, folositor societăţii.

Știri de peste hotare

U. R. S. S.

Regizorul Serghei Iutkevici lucrează în prezent la un nou film, închinat locuitorilor orașului Moscova. Intr-un viitor apropiat, regizorul sovietic proiectează realizarea unui film după celebrul roman al lui Dostoievski, „Idiotul".

R. P. UNGARĂ

Teatrul Madach și Teatrul Armatei Populare au prezentat recent, aproape concomitent, două noi premiere: „Azilul de noapte" de M. Gorki și „Pescărușul" de Cehov. Ambele spectacole s-au bucurat de o caldă primire din partea spectatorilor.

R. F. GERMANĂ

Pe scena Teatrului de Dramă din Düsseldorf a avut loc premiera piesei „Magnus Garbe" de Gerhardt Hauptman.

In viața teatrală a Germaniei vestice, premiera a constituit un important eveniment, salutat de întreaga presă de specialitate. Trebuie menționat că „Magnus Garbe" este singura lucrare a marelui dramaturg ce n-a fost pînă acum jucată pe o scenă germană.

ITALIA

De curînd a luat ființă la Torino încă o formație de tipul „Piccolo teatro".

Răspîndite pe tot întinsul Italiei, aceste ansambluri își propun să lupte pentru izbînda unei autentice arte teatrale, pentru un repertoriu de conținut, dedicat de predilecție realităților imediate ale Italiei.

R. CEHOSLOVACĂ

Studiourile cehoslovace vor termina în curînd filmul, pentru ecran lat, „Visul unei nopți de vară", după celebra comedie cu același nume a lui Shakespeare. Noul film realizat de Trînka, va fi interpretat în exclusivitate de păpuși.

FRANȚA

Succesul repurtat de piesa dramaturgului american A. Miller „Vrăjitoarele din Salem", a determinat pe regizorul spectacolului Raymond Rouleau să o ecranizeze.

Scenariul cinematografic a fost realizat de Jean Paul Sartre, rolurile principale urmînd a fi interpretate de Yves Montand și Simone Signoret, care au asigurat succesul pe scena franceză.

Informații muzicale

La Festivalul „Toamna Muzicală" de la Varșovia, care va avea loc între 10 și 21 octombrie 1956, Orchestra Simfonică a Filarmonicei de Stat „George Enescu" va prezenta două programe: primul, dirijat de maestrul George Georgescu, cuprinde: Suita I-a, de Enescu, Mica Suită, de W. Lutoslawski, poemul simfonic „Till Eulenspiegel", de R. Strauss și Simfonia II-a, de Haciaturian, — Dirijorul Mircea Basarab va interpreta: Suita pentru orchestră de coarde, de M. Spisak, Trei dansuri românești, de Rogalski, Concertul pentru orchestră de cameră, de St. Kisielewski și Simfonia liturgică, de Honneger.

Halina Cserny Stefanska

Cunoscuta pianistă poloneză Halina Czerny Stefanska va da la începutul stagiunii cîteva concerte în capitală și provincie.

La 25 septembrie va avea loc un recital Chopin cu următorul program: Poloneze în do minor, re minor, si bemol major, fa diez minor, Andante spianato și Poloneza în mi bemol major, Baladele în sol minor și fa minor, Nocturnele în do minor și do diez minor, Mazurcile în la minor și do diez minor.

Pianista poloneză va da la 28 septembrie un al doilea recital, în care vor figura: Sonata în mi bemol major op. 31 de Bethoven, Nocturna în fa diez major, Valsul în mi bemol major și Scherzo în si minor de Chopin, precum și Rapsodia no. XII de Liszt.

Ambele recitaluri vor avea loc în sala Ateneului R.P.R.

George Georgescu

O sărbătoare a muzicii contemporane

Dmitri Şostacovici împlineşte la 26 septembrie vîrsta de 50 de ani.

Sărbătoare deosebit de însemnată pentru cultura muzicală sovietică — marcînd totodată locul proeminent pe care marele compozitor îl deţine cu autoritate în ierarhia valorilor muzicii mondiale contemporane —, această aniversare încununează o neîntreruptă şi rodnică activitate, începută acum 30 de ani.

Din momentul în care, la vîrsta de 20 de ani, a dat la iveală prima sa simfonie, Şostacovici şi-a cîştigat admiraţia durabilă a iubitorilor de muzică din patria sa şi de peste hotare, pentru profunzimea şi originalitatea gîndirii, ca şi pentru măiestria expresiei sale artistice.

Bogata sa operă ni-l înfăţişează ca pe unul din cei mai mari simfonişti ai timpului nostru. Ataşat cu trăinicie de tradiţiile strălucite ale clasicilor ruşi, el merge cu paşi hotărîţi pe calea lărgirii neîncetate a capacităţii expresive a orchestrei, urmărind ca limbajul său să fie reprezentativ pentru cerinţele muzicii moderne, izvorîtă din bogăţia nesecată a contemporaneităţii.

Concomitent cu creaţia, Şostacovici desfăşoară o rodnică muncă pedagogică, îmbinînd în activitatea sa calităţile artistului admirabil înzestrat cu cele ale cetăţeanului patriot, profund integrat în lupta poporului său pentru pace şi progres.

Reprezentant eminent al muzicii sovietice, la al cărei prestigiu mereu crescînd a adus un aport considerabil, Şostacovici împlineşte mai departe cu vigoare nobila sa misiune de artist al poporului, însoţit de admiraţia nestăvilită şi de urările de bine ale iubitorilor de muzică din lumea întreagă.

Săptămîna TEATRULUI DE PĂPUȘI

Tînăr ca gen în țara noastră, teatrul care animă siluetele neînsuflețite ale actorilor-păpuși, și-a cîștigat o mare popularitate.

Fie că încîntă imaginația micilor spectatori, purtîndu-i în lumea plină de vrajă a feeriei și basmului, fie că zmulge hohotele de rîs ale celor mari, spectacolul de păpuși a devenit astăzi un spectacol iubit, prețuit, căutat. In multe din orașele țării — unde de-alungul anilor teatrul de păpuși apărea sporadic, în goana unui turneu care cu greutate acoperea cerințele publicului — au fost înființate, în anii regimului nostru, teatre permanente, au fost închegate colective artistice valoroase, au fost întocmite repertorii care cuprind lucrări atît din literatura dramatică originală cît și din cea de peste hotare.

Inspirîndu-se din tradiția teatrului de păpuși sovietic și a celui cehoslovac, colectivele acestor teatre au luptat necontenit pentru ridicarea nivelului spectacolelor, pentru desăvîrșirea măiestriei artistice a celor care din culise împrumută viață păpușilor neînsuflețite: mînuitorii. Astăzi se poate vorbi cu bucurie despre progresele înregistrate de aceste colective artistice, despre realizările și succesele lor care sînt realizări și succese ale întregii noastre arte teatrale.

Publicul bucureștean va avea prilejul să cunoască o bună parte din aceste realizări în cadrul „Săptămînii Teatrului de Păpuși", care se va desfășura în Capitală în cursul lunii octombrie.

Intr-un cadru festiv, vor fi prezentate cele mai reușite spectacole ale teatrelor de păpuși din provincie, cuprinzînd un mare număr de lucrări originale, precum și piese din repertoriul mondial.

Cele mai bune spectacole vor fi premiate, ca și cei mai buni regizori, mînuitori, scenografi, răsplătindu-se și consacrîndu-se astfel munca acelor care luptă pentru dezvoltarea și succesul acestui tînăr gen în țara noastră.

Actualmente în toată țara se desfășoară munca de pregătire și selecționare a spectacolelor.

AFACEREA PROTAR

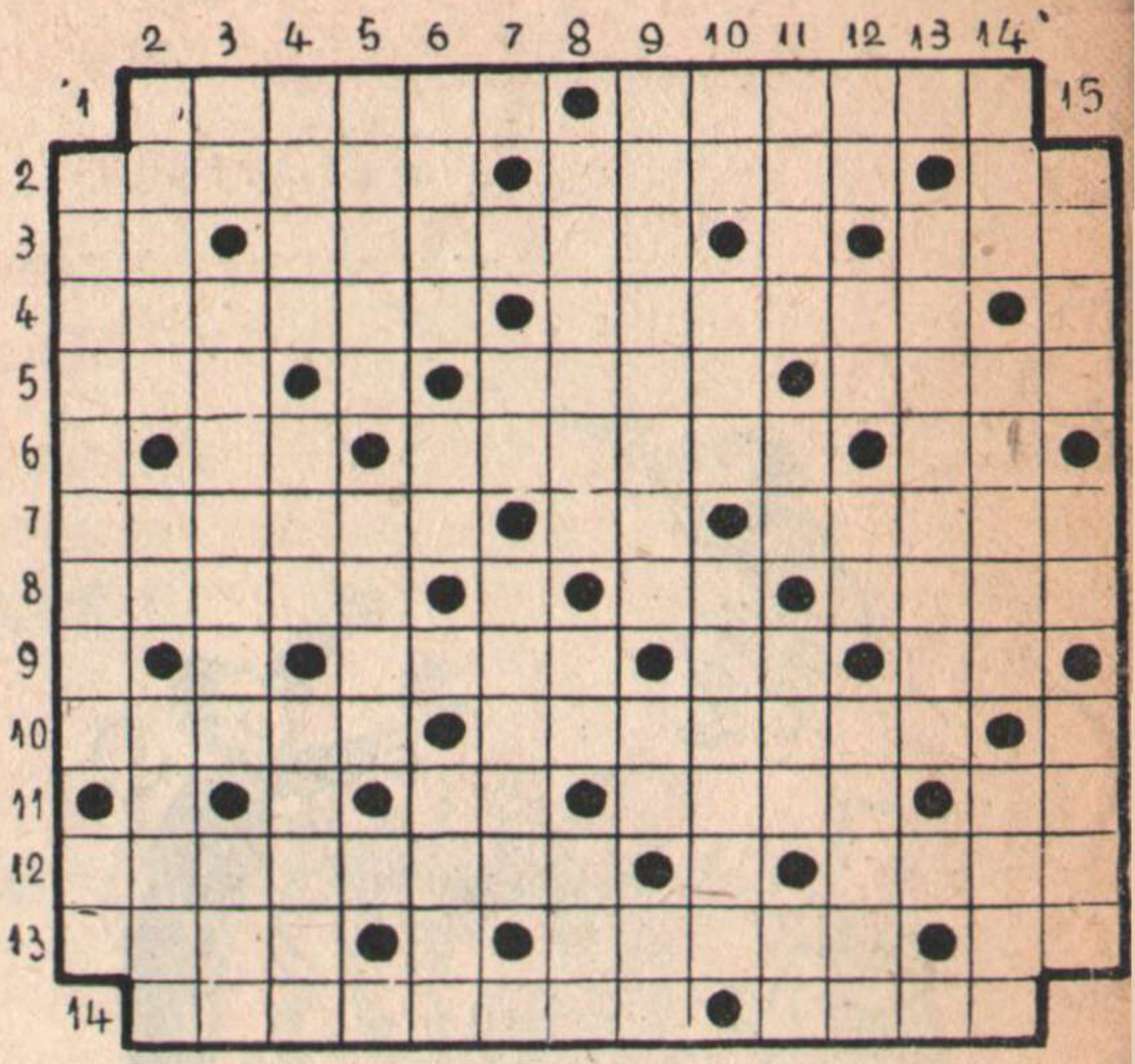

Orizontal: *1) Marele om de afaceri Grigore..., interpretat de Ion Finteşteanu. — Oraşul natal al lui M. Sebastian. — 2) Artist emerit al R.S.S. Tadjice, interpretul lui Alexandru Andronic, pe scena Teatrului de Satiră şi Humor din Moscova. — Greşeli de tipar. — Nicu Marinescu. — 3) Erbiu. — „... oră" piesa lui Mihail Sebastian. — Insulă malaeză. — 4) In film este interpretat de Ion Iancovescu — ... de dezlegat. — 5) In acest fel. — O aduce pe Mona în orăşelul în care trăieşte profesorul Miroiu. — Domnişoara... din „Steaua fără nume". — 6) Notă muzicală. — Abătută. — In vară! 7) Cuprinsul primului volum din „Opere alese" de Mihail Sebastian. — Traian Cornescu. — Prietenul lui Miroiu. — 8) Ţară în Asia. — In supă! — Om de serviciu la „Deşteptarea". — 9) Artist emerit al R.S.F.S.R. interpretul lui Borcea pe scena Teatrului de Satiră din Moscova. — Cîrn pe jumătate! Poftim! — 10) Pasăre mare asemănătoare struţului. — Autoarea scenariului „Afacerea Protar". — 11) Serveşte! — Cea a profesorului Miroiu n-avea nume. — Oraş antic în Chaldeea. — 12) „Alexandru ..." sau „cel mic". — Decorul actului I din „Steaua fără nume". — 13) Plantă din care se prepară o băutură plăcută. — Slujbaş la Tribunal (în trecut). — Sorana Coroamă. — 14) Cel al filmului „Afacerea Protar" aparţine Soranei Coroamă. — „Steaua ... nume" (nu-i greu).*

Vertical: 1) Autorul piesei „Ultima Oră". — Ţepuşă. — 2) Regizorul filmului „Afacerea Protar". — Literă slavonă. — Personaj din „Jocul de-a vacanţa". — 3) Primele două din ultima! — Unul din interpreţii filmului „Afacerea Protar". — Popor din trecut. — 4) Munţi în estul Carpaţilor. — Pronume. — Jurie... — 5) Trişor. (mold.). — ...Beligan. — 6) Aceasta (pop.) — Pronume. — Din nou — 7) In teatru! — Suiai — 8) Titlu acordat unor artişti de seamă. — Prefix. — Animale de tracţiune. — 9) Ministrul Instrucţiunii, unealta lui Bucşan. — Intors la un capăt! — Mai puţin decît puţin! — 10) Literă grecească. — Interjecţie (presc.). — Cuvîntul misterios, cauza nenumărator încurcături. — 11) Imi atribui pe nedrept. — Strigăt de durere. — Niculae în familie. — Interjecţie. — 12) Ion Iancovescu. — Metru cub. — Dan Niculescu. — Studenta îndrăgostită de Alexandru cel Mare. — 13) Una din interpretele filmului. — 14) Bătrîna îngrijitoare a profesorului Andronic. — **Pentru scris la tablă. — Constelaţie familiară profesorului Miroiu — 15)** Magda din temă. — Rîu în Franţa. — Emoţia înainte de a intra în scenă. Cuvinte mai puţin cunoscute: Wai, Dore, Suler, Nandu.

VIMOR

Crescendo!

Teatru la microfon:
— Navigatorii erau într-o situaţie disperată. Valurile oceanului deveneau din ce în ce mai mari şi mai furioase.

Grădină de vară.

Năică, aici e un loc

Trustul Alimentației Publice Local

RAIONUL TUDOR VLADIMIRESCU

vă invită la:

Restaurantul „UNIVERSITĂȚII"
Bd. Republicii 6
concertează orchestra
Nicu Stănescu
voce: Virgil Păunescu

Restaurantul „MUREȘ"
str. Lipscani 12
Cîntă orchestra
Iuga Iosif
voce: Mircea Bunu

Restaurantul „CIOCÎRLIA"
Spl. Unirii 9
Servește permanent
produse de zahana
Cîntă orchestra
Rigu Bolozan
voce: Ileana Sărăroiu

dans

Grădina și Restaurantul „ZORI DE ZI"
Bd. Republicii 19
Cîntă orchestra
Costică Iordăchescu
voce: PUȘA DUMA
și IONESCU GION

vinuri alese

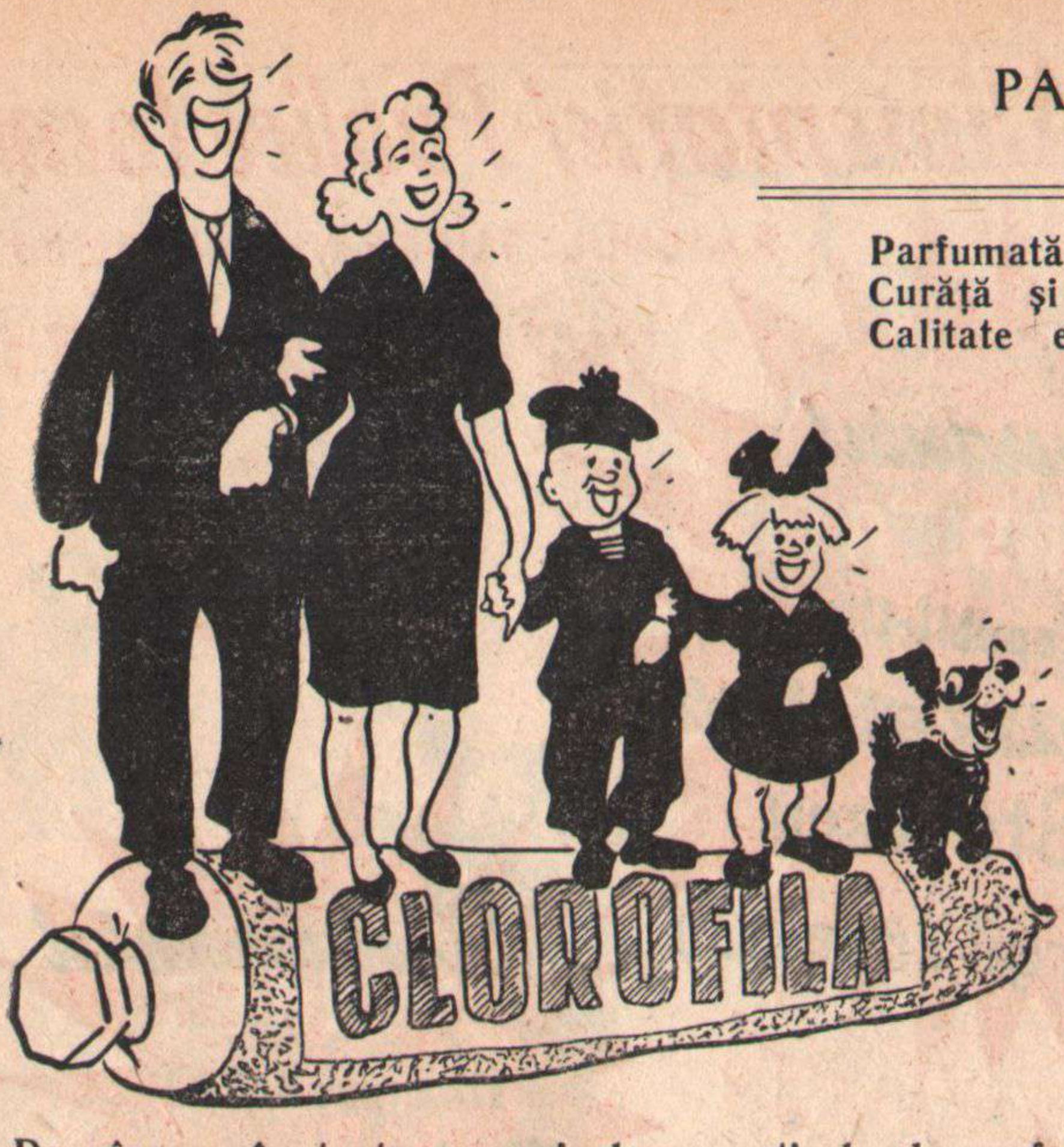

PASTA DE DINȚI

Parfumată cu miros plăcut
Curăță și albește dinții
Calitate excepțională

De vînzare în toate magazinele cu articole de parfumerie și cosmetice.

„Ușurați-vă munca în căminul Dvs., utilizînd articole electrice de uz casnic!".

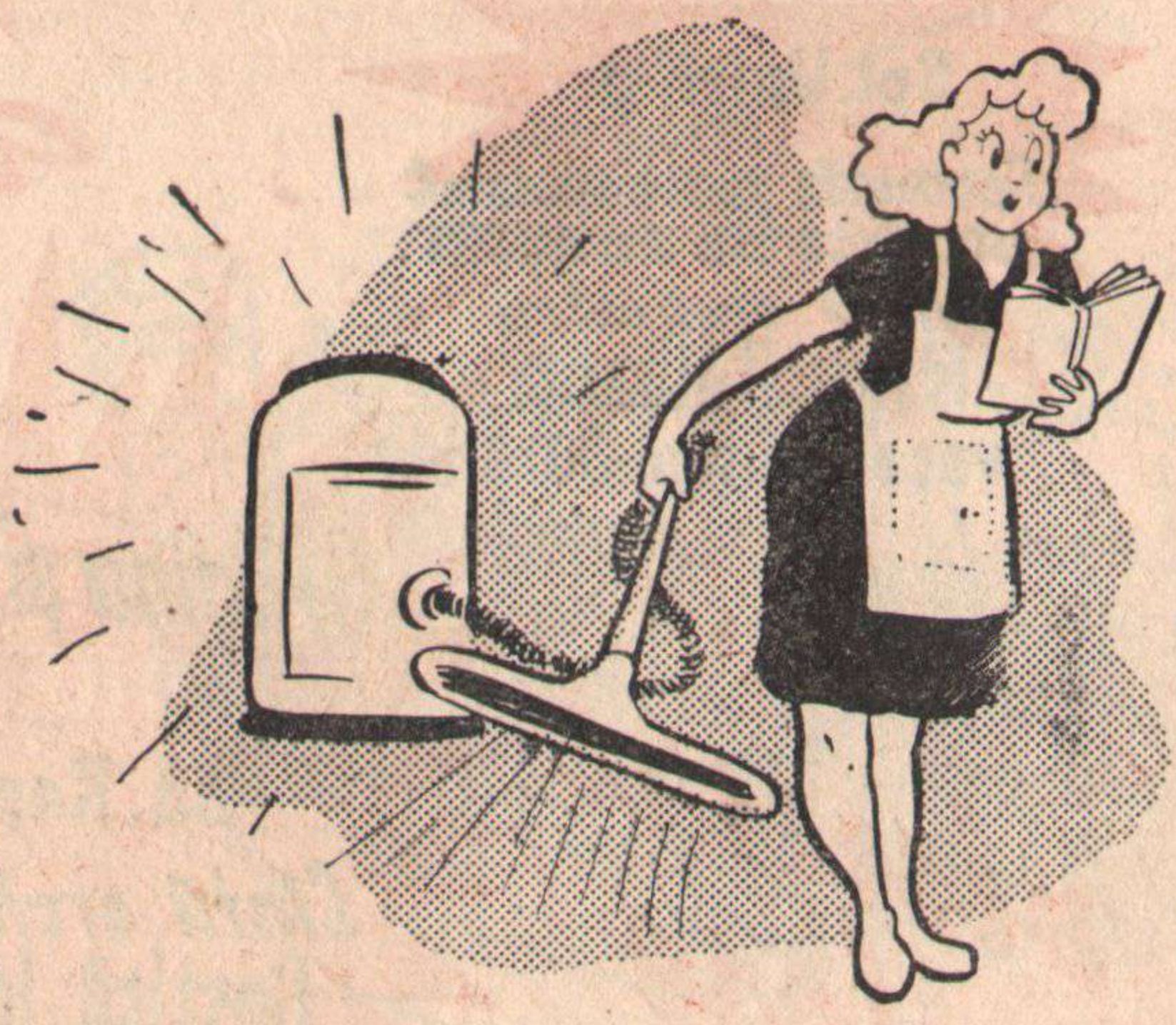

Aspiratoarele de praf,
Mașinile de spălat rufe,
Reșourile, vasele de copt,
Ventilatoarele.
Sînt practice și igienice!

1.) — Repede că e Sîmbătă şi e ultima zi de depunere a buletinelor PRONO-SPORT.

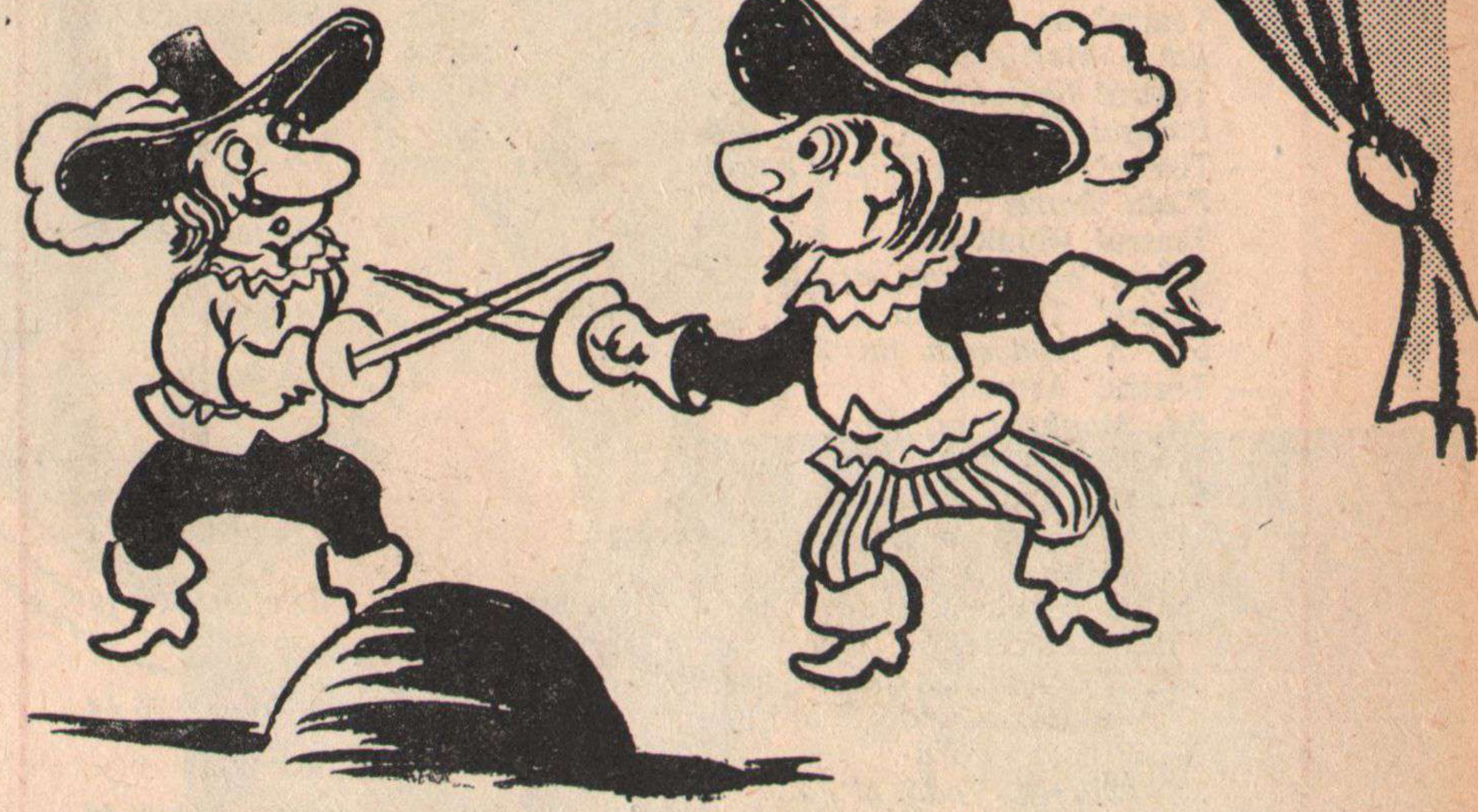

2.) — Dacă reintră Ozon, Progresul nu poate pierde : deci, 1 SAU X.

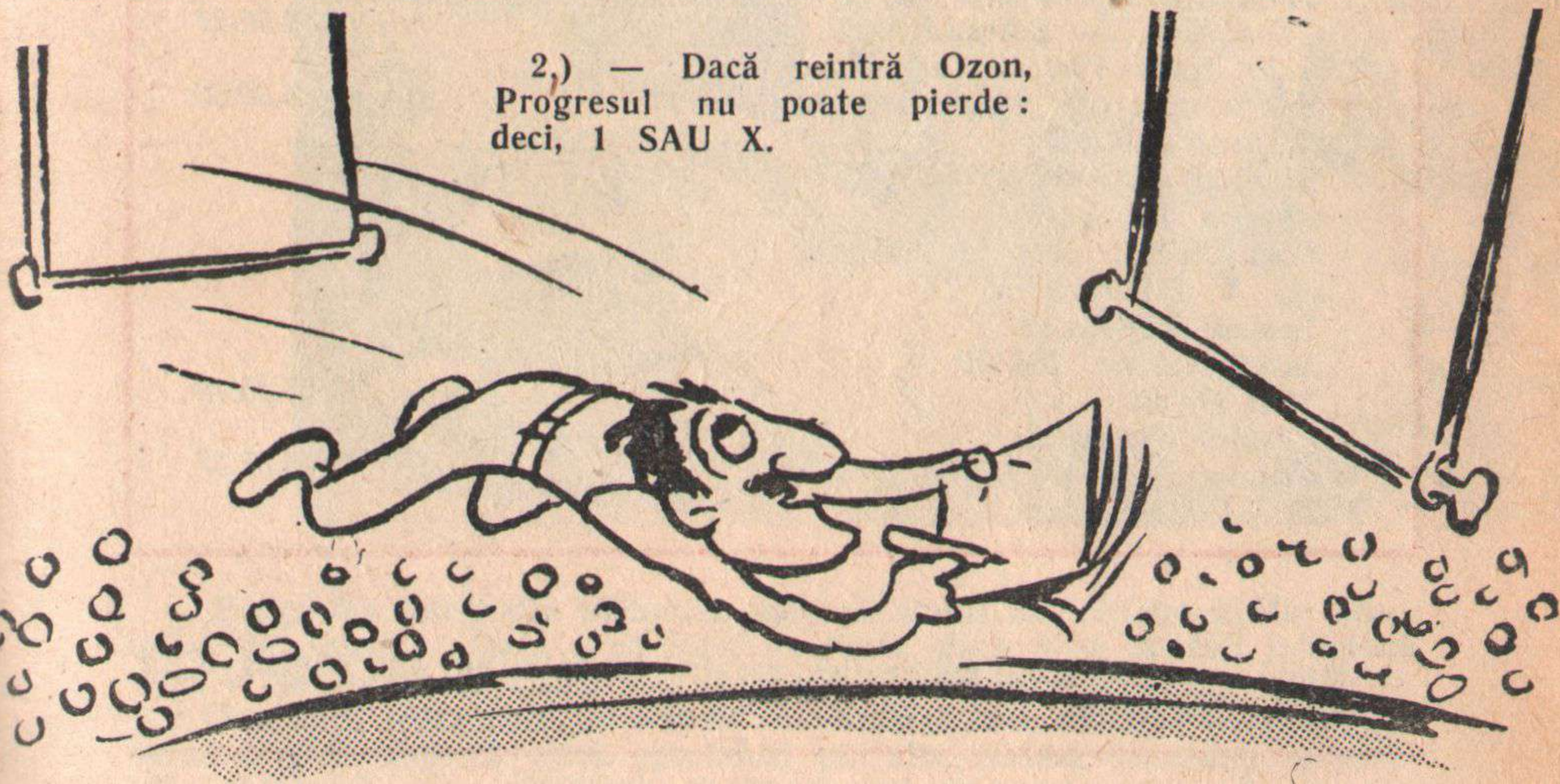

Adresele sălilor de spectacol:

— Teatrul de Operă și Balet al R.P.R. *Bd. 6 Martie nr. 70—72*	*telefon 3.83.95* *int. 8*
— Teatrul Național I. L. Caragiale — Sala Comedia *Pasajul Comedia*	*telefon 4.71.71*
— Teatrul Național I. L. Caragiale — Sala Studio *Piața Amzei*	*telefon 5.15.53*
— Teatrul Municipal *Schitu Măgureanu nr. 1*	*telefon 4.60.60*
— Teatrul Tineretului *Str. N. Bălcescu nr. 2*	*telefon 6.04.77*
— Teatrul Armatei *Bd. Magheru nr. 20*	*telefon 2.90.05*
— Teatrul Armatei *Cal. 13 Septembrie nr. 6*	*telefon 4.19.05*
— Teatrul Muncitoresc C.F.R. Giulești *Șos. Giulești nr. 8*	*telefon 6.04.82*
— Studioul Actorului de Film „C. Nottara“ *Sala Libertatea* *Str. Dobrogeanu Gherea nr. 2*	*telefon 5.07.44*
— Teatrul Evreesc de Stat *Grădina de Vară* *Str. Mircea Vodă nr. 5*	*telefon 9.76.44*
— Teatrul de Stat de Operetă *Splaiul Independenței nr. 1*	*telefon 3.98.48*
— Ansamblul de Estradă *Sala Calea Victoriei nr. 174*	*telefon 4.56.51*
— Filarmonica de Stat „George Enescu“ *Ateneul R.P.R.*	*telefon 6.00.60*
— Studioul Filarmonicii *Ateneul R.P.R.*	—
— Sala Dalles *Bd. N. Bălcescu nr. 18*	
— Teatrul Țăndărică *Academiei nr. 18—20* *Sala Orfeu*	*telefon 3.25.19*
Pasajul Comedia *Grădina de vară* *Str. Doamnei nr. 27*	*telefon 5.87.37*

Erată: In nr. 1 al publicației noastre la subtitlul din pagina 8 în loc de Al. Sahighian se va citi Ion Sahighian.

Redacția și Administrația: Str. Elie Radu, 5 — Tel. 3.97.81
EDITURA DE STAT PENTRU IMPRIMATE ȘI PUBLICAȚII

Fetița din fotografia alăturată pare să spună cu tristețe micilor spectatori de cinema: „Dacă o să faceți ca mine, dacă o să spuneți minciuni, o să vi se lungească nasul și-o să pățiți o sumedenie de neajunsuri!".

Ce-a pățit fetița care nu iubește adevărul și ce-a pătimit din pricina ei bunul Om de Zăpadă, micii spectatori vor afla curînd, vizionînd pe ecranele Capitalei, noua producție a Studioului Cinematografic „București", feeria „Fetița mincinoasă".

Coperta IV-a: *G. Calboreanu (Ștefan cel Mare), Elvira Godeanu (Maria Doamna)* și *Eugenia Popovici (Oana)* în *„Apus de Soare"* de *Barbu Delavrancea.*

BIBLIOTECA ACADEMIEI REPUBLICII POPULARE ROMÎNE

PREȚUL LEI 2